

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780–1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:7

National Library
of Sweden

Ble 17: Ifrån Afsjöfören och Riddaren af Kongl. Wasa-Ordens
Herr Harald Skänbom till sin Gustava Eleonora
Lindahl, född Gjörsell, i Norrköping, dat. Norrk. d. 21 Jan. 1810.

Värdiga Syster älla!

Kunni vill Herr förklara, att jag på ett och Sjuge dygn ej
haft den äran upvänta Känne, hwarken personligt eller
skriftligt? Själ mig, om Herr kan. Själ kan jag ej förklara det.
Väl vet jag mig alla dagar hafva ämnat, så det ena Lön,
det andra; och nog borde jag kunna skriva, som har så
dagelig öfning; men med allt det igenkännes här i Känne,
Skian, med all sin oförmögenhet, frughet och försummelse. Jag kan ej
be för mig en gång, utan — för och handla med mig, som godt
synes Dig — och jag förlorar intet därvid. — Så kan den ena
människan helt och hållet lämna sig i händer på den andra,
utan räddsla ut äfventyra det minsta — med säkerhet att finna
öfverföende och — bara godhet!

Säg mig, min Syster! kan jag wiga hoppas allt detta af alla
Kännes. Liker — at alla Skönheter? Jag ville så gerne tro det; men
intet kan Herr försäkra mig derom, så gerne min Syster och ville.

Nu skulle jag komma med Nyårs-önskan; men så ofta jag för-
nalkat den Skönsta Godheten med mina önskingar, har min egen
Syster länge varit, dageligen är och alltid skall bliwa i mina
Sjukar innebegriften. Mätte jag bönhöras! och aldrig skall jag
finnas Känne annat än lycklig.

När nalkades jag Känne eljest, utan med mina tack-offer?
Sällan var det. Nu frambar jag dem äfven ensam, första
gången; för en godhet, för ett wälgörande, som Herr borde allt
mänt och högtidligen tackas för, och för många år tillbaka
Herr vet visst ej hvad jag menar. Det är en mängdårig Skänk til mina
Vänner i det Stora Skottet på Norr. Skad jag de 3 första åren fundera,
de på Gjörsell! ville aldrig tacka förrän jag kände min man.
Sjunde

Fjärde året var förfärligt fattigt för älskningen, i fall hon skulle komma. Hon kom, och jag fick känna gifvaren i min lilla syster. Sedan har jag tagat tänkt hvarje år bli det sista, och jag vet intet af kindskäl; men det trodde jag säkert i år. Dock glädde jag. När första gången tackar jag enskildt, och får en annan tid göra det i sin ordning. Sjelf läser min egen syster finna, at denna gifva varit lika anständig och värdig, som nyttig. Alla ären har jag ansett den samma nägot för stor. Hon känner henne medelmättig. Dessa plagg hafva alltid varit bättre än dem jag annars kunnat få, än alla dem vi göra sjelfva. När jag nu inte räknar för dagen, utan för mer än ett tiu-åratid, ser jag mer än 120 fattiga flickor sådes hjälpta i en väg; och mitt tillräckligt arbete skulle vara nog lösnadt, om jag kunde räkna många så hjälpsamma händer. Vil min egen systers tack för jag nämna, at som dessa gifvor och hela beklädningen disponeras af mig sjelf, har intet af dessa goda plagg någon gång fått tilldelas andra; än de beskedliga och ofta alldeles oflyddiga flickodarnen. Jag högt kommer det ofta med glädje; och denna sänfärdiga bekänneelse vann ännu en tack til min äldrabästa syster!

Den som tycker at fängervård, sådana förbättring och hjälpar är obehageligt genomat, elar mycket. Hvem som kan hjälpa, mätte väl känna något derid som gör honom nögd. Hvem som med utfligning kan hjälpa flere med högs om framgång deraf, tror jag väl blir glad; och den, som med en svår kämpat mätte finna den misfärdede, ja ägna den alldeles oflyddige flickan fattig och förförd, at olycksdrö öfverlemnad, och kan hjälpa, elar får en annan känsla, som slutar sig med väl, signeller öfver den som honom biträda uti det, jag tycker, det bästa genomat af alla — Och här, min sista tackfägel!

Den 22 Jan.

Så långt hade jag hunnit i går, då bruks-Patron Jancks kom til mig, och straxt derpå vår stekhaus, med sex två andra bröder och en doger. Jag får då åter börja at tacka — för brefvet allra mest, mycket för deltagendet af de andra — minst för dogern, hvans värde jag ej känner; men, om jag legren det vara af mera än som synes, säkert skulle återfändas, eller vi lofvad at aldrig gifva eller mottaga något mera (låt mig vetas hvorn afbild det är.)

För

För gånge jag allt hvad jag fått af min Syfter, liksom skulle jag
läpa 100 år. Nu har jag förefatt mig dageligen gagna allsammans;
men det får då intet ökas, om det skall bli mig möjligt. för nu,
för vår Vänskap, och låt Detta vara det sista, detta slags godhets
prof af min bästa Syfters hand. Jag är annars ursäktad för saken
lig återgåendring.

Det är synd om Fru Annettes. Men, oförelidig i olyckan, Lär
Hon nog flinna den slöfseas milda disposition här för henne
själf, som jag tror höll lika af båda sina Barn.

Herr J. C. d. har nu fått nog at seölar. Minne minsyfter ej för
förbjuda honom så länge bres? är det ej nog, at Vänner
saga hvarandra huru de må? eller är det jalousie som vägar
inifoneras här?

Vår likväl försäkrad om min ouphörliga Vördnad och tacke
sannhet mot Hennes Vänskap. Den har aldrig varit half för mig.
Den blir det säkert eller aldrig. Skatte jag kunna förara dremot!

Det är en ibland mina ömme önskingar under det jag
till mitt sista har den äran framlefa.

Min bästa Syfters

trogne ödmjukaste Tjenare,

Karol Schenborn.

